

Ὁ Ζεὺς τοῦ Μπακοπούλου τοῦ Φειδίου
ἐξ ἀγλῆς ἀπαυγάζων αἰδίου.

Καταλαλοῦν τὸν Κόντη μας, τὸν ζυμπακο τοῦ ψάλλου,
ζητοῦν παντιέρας Ἀγγλικαὶς στὰ σπήτια τῶν νὰ βᾶ-
κι' ἀπελπισμέν' οἱ καίφεροί (λουν,
'στοὺς Βουλευτάς τῶν τώρα λὲν
νὰ πᾶνε μὲ τὸν Σωλοσθουρῶ,
τὸν Βάλφουρ καὶ τὸν Τσαμπερλαίν.

Μὲ τούτη τὴ διαίρεσι, μὲ τούτους τοὺς νομοὺς,
ποῦ νέους μᾶς ἐγέννησαν διακρῶν ποταμοὺς
κι' ἐξύπνησαν τὸ μένος μας καὶ τὸ παλῆό μας ἄκτι,
ἐρρίζαμε, Πατρίδα μου, σ' ἔδλων τὰ μάτια στάκτη,
καὶ μέσα τῆς ἐρρίζωσαν κι' ἐβλάστησαν μονάχα
ἐλευθερίας τρικουβερταὶς χωρὶς καπνοὺς καὶ μάχαις.

Μὰ μὲς 'στὴ σάλα τῆς Βουλῆς
σὺν ἄκουσε κι' ὁ Φασουλῆς
πῶς καὶ τὸ Νέον Φάληρον δὲν ἔγινε νομὸς
κι' ἔστι ξεπέφτ' ἡ Βίλα του, τὸν ἔπιασε θυμὸς,
κι' ἐπορφυρῶθ' ἡ κίτρινη καὶ σιγαμένη φάτσα του
κι' ἔπηρε μισοφύγαρο νὰ βάλῃ 'στὴν ταρατσα του.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέος σκέτος.

Φ. — Ἄφινω τὰ θεάματα Βουλευτικῶν ἀγῶνων
καὶ τὴν παρλάτα τοῦ «Ρωμηοῦ» δι' ἓνα μῆνα μόνον.
Σ' ἀφίνω, Περικλέτο μου, πάω 'στὸ Μὸν Ρεπό,
τούτο θὰ τὸ κατάλαβες καὶ δίχως νὰ 'στὸ 'πῶ.

Βράζει πάλιν τὸ καμίνι φλεγομένης ἐποχῆς,
τὸ μαρτύριον ἀρχίζει τῆς συνήθους ἐβόχης.

Πάω 'στὴς ἄλος τὰς θήνας
καὶ 'στὰς αὔρας τοῦ Ζεφύρου,
κι' ἀπ' τῆ Σούδα τῆς Ἀθήνας
μὲς 'στὴ Σούδα τοῦ Φαλήρου.

Περικλέτο μου, σ' ἀφίνω,
κι' ἐντολὴν ρητὴν σοῦ δίνω.
Μὲς 'σοῦ καύματος τῆς θρασίν,
μὲς 'στὸν φλογερὸν ἀέρα,
τῶν πατέρων μας τὴν ὄρασιν
ἀκολουθεῖ νύκτα 'μέρα.

Τὴν Πατρίδα μὴ λησμένοι, τὴν Πατρίδα νὰ θυμάσαι,
 κι' ἔταν, φίλε μεπχιλιβάνη,
 νύστα δυνατὴ σὲ πιάνη,
 ὅτῃς Βουλῆς τὰ θεωρεῖται νὰ πηγαίνης νὰ κοιμάσαι.

Τούτῃ σκέψις σου μονάχη, τούτῃ σκέψις σου κυρία,
 τούτῃ λαύρια νὰ δροσίζη,
 τούτῃ νὰ γλυκοκοιμίζη
 τοὺς πατέρας εἰς τὰς ἑδρας, τὸν λαὸν ὅτῃς θεωρεῖται.

Γράφε μου σὰν τί μονέδαῖς ὅτους σαράφηδες γυρνοῦν,
 νὰ μοὺ γράψῃς γιὰ καθένα πατριώτην συμπολίτην,
 καὶ περὶ νομοσχεδίων νὰ μοὺ γράψῃς ποῖα περνοῦν
 ὅτῃν ἀνάγνωσιν τὴν πρώτῃν, τὴν δευτέραν καὶ τὴν τρί-
 (τὴν).

Π. — Ἄλλ' ἔμως πρὶν νὰ φύγῃς, ἄστὲ τῆς πρωτεύουσῃς,
 στάσου νομοσχεδίων ἀνάγνωσμα ν' ἀκούσῃς.
 Περὶ τῶν εἰσακτιῶν ὅτῃ Ναυτικὸν δοκίμων,
 περὶ τῶν εἰσακτιῶν ὅτῃ Κεντρικὸν τροφίμων,
 περὶ τοῦ πῶς νὰ πάρῃ μὰ θέσι μερικὴ
 καθέις τεμπελχανάς,
 περὶ τοῦ πῶς νὰ πάρῃ μὰ θέσι γενικὴ
 καθένας γαλιῶνας.

Περὶ τῆς νέας πάστας τῆς Χωροφυλακῆς
 κι' ἄλλῃς Ἀστυνομίας σὰν Εὐρωπαϊκῆς,
 περὶ τῆς παρθεναίας ἀγγῆς Δικαιοσύνης,
 περὶ φαρομανικίων σεμνῆς Ἱερωσύνης,
 περὶ κορμῶν καὶ κλάδων Παιδείας θαλαρᾶς,
 περὶ τροφοδοσίας ναυμάχων τῆς Ἠρᾶς,
 περὶ μακρᾶς στρατείας εἰς τὸν Ὁκεανὸν
 ἀρμάδων ὠπλισμένων μὲ μυδραλοπόδους,
 περὶ τῆς ἀλιείας μεγάλων μουρουδιῶν
 νὰ βγάλωμε τὸ λάδι, ποὺ δίνει πάχος σ' ἑλούς.

Περὶ κυνοκτονίας καὶ μπόγια μισθωτοῦ
 τῶν Γκιούλ καὶ τῶν Ἀζόρ,
 περὶ βελτιωμένων ταμπουρλῶν τοῦ Στρατοῦ
 κι' ἐνὸς Ταμπουρ - Μαζάρ,
 καὶ περὶ τῶν ὑδάτων τῆς Στυμφαλίας λίμνης
 βροντώντων καὶ ροχοῦντων ἐν διψασμένω ὕμνωις.

Φ. — Πᾶν γιὰ τὸν Φαληρέα μὲς ὅτῃς δίψας τὸν καιρὸ
 νὰ κυτᾶζω ἔμπρός μου πόνο κι' ἀτελείωτο νερὸ,
 ἔταν δὲ καὶ σύ, βρὲ βλάμη,
 γιὰ νεροῦ πεθαίνῃς δράμι,
 νᾶρῃσαι ὅτῃν Φαληρέα νὰ μὲ ἔρσικῃς, φουκαρᾶ,
 καὶ τὴν θάλασσα νὰ βλέπῃς καὶ νὰ λές: «μωρὲ νερά!»

Νὰ μοὺ γράψῃς ἐκεῖ κάτω
 καθ' ἐπίσημο μαντάτο,
 στέλλε μου παρακαλῶ
 νὰ διαβάζω ὅτῃ γιὰ τὸ
 τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ
 κι' ἄλλα τὰ πολιτικὰ.

Στέλλε μου καὶ καφφενέδων συζητήσεως κι' ὀμιλίας,
 στέκε βέρδια ἔμπρός ὅτῃν Μπόρτα σὰν σκυλὶ ὅτῃ χα-
 (σαπὸ,

κι' ἔταν ἐλθ' ἡ πρώτη λίτρα τῶν νερῶν τῆς Στυμφαλίας
 γράφε μοὺ το, Περικλέτο, ἄλλω πρώτος νὰ τὴν πιῶ.

Περικλέτο κακομοίρη,
 δὲν ἀντέχω ὅτῃ λιοποῖρη,
 Περικλῆ, σὲ χαίρειτῶ,
 νὰ μοὺ γράψῃς τὸ καὶ τὸ,
 μὰ κι' ἐγὼ μὲ χωρατὰ
 θὰ σοὺ γράφω τὰ καὶ τὰ.

Πήγαῖνε ὅτῃν Εὐταξία, τὸν λογάδα δηλαδὴ,
 ποὺ θὰ κἀνῃ Δεσποτάδες κι' εἶναι καὶ παπὰ παιδι,
 κι' ἄνοιξε τὰ λάλα χεῖλη
 καὶ κούβεντα πῆς τοῦ πρώτῃ
 ὅτῃ Βουλῆ νὰ πρωτοστελλῇ
 τὸν καλλίτερο Δεσπότη.

Καὶ τώρα, Περικλέτο μοὺ κρεμανταλᾶ κι' ἀχμάκη,
 πᾶν ὅτῃν Ἀϊδονόπουλο νὰ κόψω κοστούμακι,
 καὶ ἔαπλωμένους ξενόιστος μ' ἕνα χυτὸ κοστούμι,
 νὰ καρτερῶ τὸν λουκουμά καὶ τὸ ραχὰτ λουκουμι,
 κι' ἔστω πρὸς γνῶσιν δλων σας, βρὲ Περικλῆ βερέμη,
 πᾶς ἕνα μῆνα μοναχὰ θ' ἀφήσω τὸ καλέμι.

Π. — Ὡρα καλὴ βρὲ Φασουλῆ, σοὺ τάπα καὶ μοὺ τᾶπες,
 μὰ πάρε δι' ἀνάμνησιν μὰ δωδεκάδα φάτιας.

Λόγια τῆς Πλώρης, δηλαδὴ τῆς ὥρας Διηγῆματα,
 θαλασσινὰ, λαχταριστὰ, λαμπρὰ κομφοτεχνήματα.
 Ὁ Καρακίτσας ἔγραψε, μὲ πῆνα κλασικὴ
 Ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως κι' ἀριστοτεχνικῆ,
 ποὺ μὲς ὅτῃ λόγια τῆς ὀργῆ καὶ ζωντανεῦ' ἡ πλάσις
 κι' ὁ κόσμος τῆς θαλάσσης,
 κι' εἰς τοῦτο τὸ πρωτότυπον κι' ἀθάνατον βέβλον
 θαυμάζεις τὸ μυκώμενον τοῦ πόντου μεγαλειον.

Ἡ Δύρα Δρακοπούλου, ὁροσάτο τὸνομά τῆς,
 ἀπὸ τ' Ὁδεῖον τώρα ἤπῃρ τὸ δίπλωμά τῆς,
 γιὰτὶ τεχνίτρα πρώτης ἐφάνκη ὅτῃ πῆνο
 κι' ἤρσιτεσε σὲ τοῦτο καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
 Καὶ τῆς Συγγροῦ τὸ λῆμπον μετᾶλλον ἔπῃρ,
 κι' ἀνύμνησαν τὴν Δύραν ἀβρῶν Χαρίτων λῆρῃ.

Λαμπρὸν Μυροπωλιῶν τοῦ Λιάπη, βρὲ παιδιὰ,
 πληθῶν τῶν Χαυτεῖων, ψυχῆ μου μυροδιὰ.
 Μυροπωλιῶν ἄλλο δὲν εἶναι σὰν κι' αὐτὸ,
 μοσχοβολοῦσα κρύπητ τὸ κἀθε τοῦ νουλαπί,
 ποὺ λές: εἰς εἶχα μύταις πηνήθα κι' ἕκατό,
 γιὰ νὰ μυρίζω μ' ἄλαις τῆς μυροδιαῖς τοῦ Λιάπη».

Εἰς τὸν Κῆπον Πυραμιδῶν, μέρους τῆς Ἀλεξανδρείας,
 ὅτῃ Τρικᾶσσουλα τοῦτέτι, κέντρον πάσης εὐμαρίας,
 παριστάνει Μαρτιάκης, ὁ περίφημος τεχνίτης
 τῶν ἐξῶν ἀνδρεκίλων, καὶ τοῦ πλῆθους ὁ μαγνήτης,
 ὁ δὲ κόσμος δίχως φόβου γιὰ τῆς ψεύτικαις πανοῦλαις
 τρέχει τρέχει καὶ θαυμάζει τῆς κοσμογυρίστρας κούκλαις.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ἑλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
 ὅτῃν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.